

SEGONA PART DECENTO EL CABUT Y TITO BUFA-LAMPOLLA.

Cènto.

PUes ya has omplit la bartòla,
y el vigòt has menejat,
nuga atra vegada el fil,
y escoménçam à contar
tus hazañas militares.

Tito.

Déixam escupir , y abans
vaja un traguèt de quitòlis;
y à qui li parega mal,
quem ròde y quem deixe en mig.
Ixquerem de esta ciutat
el Regimiento de Caro:
à Almansa aplegarem ya,
y ve orde de la Junta,
que à Valencia ham de tornar,
pues Monceny de les Contreres
shabia ya apoderat.
Tots pareixiem dimònis,
Quirineldos y Roglans,
per encontrar als Francesos;
y en tres dies no cabals
nos emboquen ací dins:
al instant al Pla de Quart
destinen al Regiment,

y al Coronel , General
de totes aquelles tropes
que allí shabíen juntat.
Vingué el dia del ataque:
com un barrufet cridant
nòstron Coronel anaba
per les files animant;
pero com tots no son Titos:-

Cènto.

Hòme , no sigues tabal:
quines haçanyes has fet,
que te estás sempre alabant ?

Tito.

Quant anaba à rem y à vela
aquella brega infernal,
puc jurar , que à un gavajet
daquells que van acaball,
li peguí tan be la bala,
que el vaig veure al punt rodar
lo mateix que un trompellòt;
y si nosatros , sagrat,
tením morters y canons,
no pasen ells mes abant.
Mas fue preciso retiro:
per Patèrna vaig anar

à la altura de la Pólvora,
y presentí al Comandant
un gavajet que agarrí
prop lo riu : era Oficial
del Regiment de Vertfalsa.

Cènto.

De Vesfalia y Alemans
son los de eixe Regiment.

Tito.

Yo li amorrí , en el instant
quel vaig veure , la escopeta
al pit : se rendí , y nugat,
com un borrego el portí.
Latre dia à la Ciutat
ajudabem desde el riu,
yls ferem moltisim dany.
Quin gòig que fea la estesa,
que entre el canó del portal
y el de Santa Catalina
shabia fet dels gavaigs !
Los de Valencia es portaren:
y Monceny escalivat,
sen torná en la cua feta,
que com diu aquell refrá,
li va ixir lo porc meixell,
y es quedá en lo moc al nas.
En fi es va cantar victòria,
de Deu per la gran bondat.
Seguirem lalcanç despues,
y entre el Bonete y Villar
de orde del meu Coronel
em nomena el Capitá
pera fer la descubèrta:
ixím entre fosc y clar,
y apleguém à una Ermiteta...
capte greu , allí amagats
estaben quatre Francesos,
que shabien refugiat;
yo dic als meus companyeros:
ya conozco , voto à tal,

aquesta maldita gente:
todo el mundo hágase atrás,
y els intime rendició,
y si no , à tallar lo cap.

Cènto.

Pues hòme , gran valentía
fon eixa , tròç de animal.

Tito.

¿Y sim peguen algun triunfo,
quant yo anaba à platicar,
ahon estaria à estes hòres ?
Tú no enténs daçò , germá.
Els portarem al eixèrcit,
y en lo Quartel general
los deixí ya arregladets.
Pasarem despues abant,
y descanso en Tagazona
de la Mancha es va manar.

Cènto.

Tarazona de la Mancha
es diu ; sempre equivocant
estás casi tots los pòbles.

Tito.

Pues si à algú li pareix mal,
al bordell , y bona nit,
y demprés eixeringant
nom vinguen en preguntetes.
En fi tocaren abant,
y aplegarem à Madrit.
Qué alegría el General !
qué vítors ! que aclamacions
tots als nòstres Valencians !
Les dònnes nos abraçaben:
dínés , llits y que menjar
nos oferien gustosos;
pues los guilopos gavaigs
pegaren luego à fugir,
al saber la novetat,
quel eixèrcit de Castanyes
al de Vedell agafat

R. 27186

habia en la Andalucía,
y à Tres-Ponts cajifollat.

Cènto.

Grande accion la de Baylen!
merece gloria immortal.

Qué dien del tio Pepe,
Rey de copes nomenat?

Tito.

El Rey de las once noches,
es com dihuen per allà.
Allí coneguí una gica,
molt garrida en lo parlar,
pareixia una mèl cuita;
sempre em dia: Valenciá,
eres tú muy bien fornido!
Forner? no; yo al seu manar,
soy Labrador de la huerta,
que llaman de Campanar,
li responia ab molt gust.

Pareixia un melcolat:
quin gèni tan ballador!
A sa casa em va portar,
ahon vaig estarme tres dies:
pero à lo millor del ball
vingué à véurela un Senyor
de peluca, tan unflat,
lo mateix quel Batle de Otos,
y agarrantme de la ma,
en moltisims *cumplimientos*
de sa casa em feu anar.

Cènto.

Eixe seria son pare..

Tito.

Quin pare, ni quin cabag,
si era el seu conegudet,
y com yo era veterà,
tingué pòr no sen ixquera
en la máfega arrastrant,
y es quedara sense gica
el tio *Don Sebastian,*

ques com ella el nomenaba.
Per fi el dia va aplegar,
que entró el General Castaños
ab leixèrcit afamat.

Ara sí ques la mèl bònna:
veres qué grans arcs triunfals!
qué barafunda! qué festes!
enjamay ho han vist los nats.

Proclamaren à Fernando,
nòstron Rey molt adorat.
Aquell dia estava yo
molt llustrós y ben mudat,
viendo el acompañamiento,
y el estandarte real,
llevado por Altamira,
hòme de grans qualitats,
que per mes raboseries
que li feu el so Morat,
sempre ha estat erre que erre
à Fernando desijant:

en açò pasà un senyor
Inglés que anaba acaball;
y levantme yo la manta
del còll, li la vaig posar
als pèus, y li diguí: pase,
que així tracta als aliats
del seu Rey, Bufa-lampolla,
el mató de Campanar.

Cènto.

Eixa acció va ser molt bònna,
y pròpia de un Valenciá.

Tito.

Al atre dia hagué bòus,
y de baldraga es va entrar.
També es feu festa de pólvora,
grans músiques y molts balls:
à tutiplé es divertirem.
Mes quant yo mes descuidat
estaba, recibixc carta
que mon pare agoniçant

estaba de un gran síncope,
sense poder retornar.

Ara sí quey ha de gròcs:
fon precis pues demanar
una llicència al meu Quesfe,
pera vïndrem ací aball,
à arreglar la mehua hacienda,
y donantme un pasa abant,
apleguí anit à ma casa,
ahon sabí la novetat,
que à mon pare ya dèu dies
quel habíen soterrat.

Dios que lo haya perdonado;
y ma mare habia anat
à viure en la mehua Eufrasia,
que com ya sabs , se casá
en Tòfol lo morrudet,
hòme sancer y cabal.

Conque dins de quinze dies
tornarem à menejar

los títaros als Francesos.

Mes digues , qué novetats
has pillado , compañero ?

Cènto.

Que Gimòt en Portugal
se ha rendido à los Ingleses;

y ben clar se veu bastant,
que Deu nos vòl favorir
contra esta jusma infernal:
y per açò convé molt
de que la Junta central
se establixca , mentres ve
nòstre Fernando adorat.

Tito.

Ya he trovat per lo camí
algú deixos grans Pardals,
que iban allà de Brocales.

Cènto.

Vocales , ò Diputats,
es nomenen , gran tròç de ase.

Tito.

Amic , yo no sé parlar,
sino matar gavajets
en campanya , y allí es clar
ques vehuen los que son hòmens.

Cènto.

Aném , Tito , à descansar;
y à Deu preguém ab fervor
per nòstra felicitat,
y de la Nació espanyòla,
dígna de glòria immortal.

F I.

En Valencia per la Viuda de Agustí Laborda.

